

Arrest

nr. 306 167 van 6 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330 / 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 14 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 9 juni 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 6 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van origine te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Ghar Khali, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U zorgde voor de schapen.

Uw vader werkte bij het nationaal leger in Kabul. Hij kwam om de twee, drie of vier maanden naar huis op vakantie. Uw oudste broer, W, werd soms lastig gevallen door de taliban met vragen over uw vader en zijn beroep.

Eén dag na de machtsovername vluchtte uw gezin uit het dorp op aandringen van uw vader. U en uw broer, W, vertrokken in één wagen, en uw ouders en andere broers en zussen in een andere wagen met een andere bestemming, namelijk Pakistan. U bent uw broer kwijt geraakt aan de grens met Turkije. In België aangekomen sprak u uw broer, W, eenmalig via Tiktok. Uw overige gezinsleden hebt u niet meer gesproken sinds uw vlucht uit het dorp.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan. U kwam aan in België op 12 februari 2022 en diende hier op 14 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gemarteld te worden door de taliban omdat uw vader werkzaam was bij het nationaal leger (CGVS, p. 13 en 22). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherentie maken echter dat er geen geloofwaardig kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. U geeft zelf aan bij binnenkomst in België 15 jaar te zijn (VIB 14/02/2022). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 22 februari 2022 – meer dan een jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – blijkt echter dat uw leeftijd op 21,5 jaar werd geschat met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie administratief dossier). Uit uw stelling 16 jaar en een paar maanden te zijn tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 9 juni 2023 (CGVS, p.3), terwijl u volgens het leeftijdsonderzoek op 22 februari 2022 reeds minstens 19,5 jaar zou geweest zijn, blijkt dat u de Belgische asielautoriteiten tracht te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het beroep van uw vader bij het nationaal leger. Hieruit volgt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotief dat uit zijn beroep voort vloeit.

Ten eerste, hebt u een uiterst beperkte kennis omtrent het beroep van uw vader, genaamd M. R.. U stelt initieel dat hij bij het nationaal leger was. U weet niet wat voor job hij deed. U weet enkel dat hij werkte in Kabul (CGVS, p.6). U weet niet wat zijn taak was, in welke eenheid hij gestationeerd was, welke rang of titel hij behaald had (CGVS, p.7-8). U zag ooit wel een foto waar hij in een groen uniform stond afgebeeld. U vertelt vaagweg dat aan de rechterkant een soort gele bloem hing op zijn schouder (CGVS, p.8). Verder weet u ook niet wanneer hij zijn carrière bij het leger begon, waarom hij er wenste te dienen, of hij een training

volgde, wat zijn loon was en wat de namen van zijn collega's of oversten waren (CGVS, p.8-9). Het enige dat u nog kan toevoegen is dat hij naar huis kwam om de drie tot vier maanden, soms ook één keer in de maand voor één of twee nachten (CGVS, p.7). U bent ook op de hoogte van een snijwonde die uw vader opliep aan zijn linkervoet vanwege een incident. U weet dan weer niet hoe het gebeurd is (CGVS, p.9). Hierbij is het ook onaannemelijk dat niet weet hoelang zijn genezingsproces duurde en dat u niet kan vertellen hoe groot de snede was, ondanks dat u de verwonding zelf hebt gezien (CGVS, p.9). Gepolst of u hem ooit gevraagd hebt hoe hij gewond raakte, antwoordt u ontkennend. U verschuilt zich achter uw jonge leeftijd ten tijde van de verwonding. Gevraagd hoe jong u toen was, kan u echter zelfs geen schatting geven, wat opmerkelijk is te noemen. U voegt toe dat jullie niet wisten wat er gebeurde en dat jullie blij waren dat uw vader naar huis kwam (CGVS, p.9). Bovendien, verklaart u ook dat u nooit informatie of verhalen hebt gevraagd aan uw vader omdat jullie niet op de hoogte waren over deze dingen in die tijd (CGVS, p.10-11). Dit klaart echter niet uit om welke reden u niet meer zou weten over het zijn beroep in het algemeen en het bewuste incident waarbij hij gewond raakte. Indien uw vader daadwerkelijk werkzaam was bij het nationaal leger, kan verwacht worden dat uw familie zich toch meer zou informeren over wat hij diende te doen en zijn leven daar, zeker gezien hij regelmatig op vakantie kwam naar huis (zie boven) en gezien jullie omwille van zijn werkzaamheden het land dienden te ontvluchten (CGVS, p. 13, 22). Dat u hem niets hierover hebt gevraagd omdat jullie niet op de hoogte waren over deze dingen in die tijd (CGVS, p.10-11), kan hiervoor geen uitklaring zijn.

Verder legt u ook tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent de wijze waarop uw vader naar huis keerde van Kabul. Gevraagd of uw vader gewoon met de auto of stiekem in de nacht naar huis kwam, antwoordt u dat hij geen vaste tijd had en dat u niet wist wanneer hij naar huis kwam en wanneer hij terug naar de job ging. Aangemoedigd om te vertellen hoe hij naar huis kwam, stelt u dat u het niet weet (CGVS, p.10). Later verklaart u echter dat hij in het geheim naar huis kwam (CGVS, p.17). Geconfronteerd met deze inconsistentie, antwoordt u dat uw vader overdag naar het dorp kwam. Gevraagd hoe hij dan geheimzinnig naar huis kwam, stelt u wederom dat u het niet weet en dat uw vader gewoon aankwam (CGVS, p.17). Dit verklaart niet waarom u de wijze van zijn thuiskomst dan als geheimzinnig omschrijft. Hierop gewezen, zegt u: "Wanneer hij thuis kwam, dan was hij thuis" (CGVS, p.17). Dit is een nietszeggend antwoord, dat tevens niet verklaart waarom u zijn thuiskomst als geheimzinnig omschrijft, terwijl u ervoor niet vermeld had dat hij stiekem naar huis kwam, hoewel het u expliciet werd gevraagd. Bovendien antwoordt u enkel dat hij geheimzinnig naar huis kwam wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat het opmerkelijk is dat de taliban uw vader nooit hebben gezien of aangesproken hebben tijdens de vele bezoeken die uw vader bracht aan het dorp en uw huis (CGVS, p.17). Dit doet vermoeden dat u uw antwoorden tracht aan te passen naar gelang de vraagstelling, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel verder aantast.

Ook uw verklaringen over hoe de dorpelingen wisten dat uw vader bij het nationaal leger werkte, kunnen niet overtuigen. De dorpelingen waren op de hoogte dat uw vader voor het leger werkte en iedereen in het dorp vond dat positief (CGVS, p.10), wat op zich al weinig aannemelijk is in een dorp waarover u getuigt dat de taliban de heerschappij hadden (CGVS, p.12). Bovendien verklaart u dat uw vader zat en sprak met de dorpelingen op de velden onder de schaduw van de bomen, wanneer hij thuis was (CGVS, p.10-11). Dit is moeilijk te verenigen met uw eerdere verklaringen over hoe uw vader stiekem naar huis kwam van zijn beroep in Kabul (CGVS, p.17). Eerder werd al besproken dat ook uw verklaringen over de manier waarop hij naar huis kwam niet konden overtuigen (zie boven). Gevraagd hoe de dorpelingen kennis hadden genomen over uw vaders beroep, antwoordt u dat ze het wisten net zoals ze wisten dat andere dorpelingen voor het leger werkten (CGVS, p.12). Hierover legt u tevens vage en inconsistente verklaringen af. U verklaart dat er veel mensen uit uw dorp aangesloten waren bij het leger. U herinnert zich niet welke mensen en wie ze waren (CGVS, p.9). Gevraagd of de mensen in het dorp wisten wie bij het leger werkte, antwoordt u (CGVS, p.9-10): "Neen, ik wist het zelf ook niet wie bij het leger werkte. Maar ik wist wel wie voor het leger werkte." Dit is een duidelijke tegenstrijdigheid. Hierop gewezen, stelt u dat u niet de enige in het dorp was die dat wist. Iedereen in het dorp wist wie voor het leger werkte, maar we kenden hen niet (CGVS, p.10). Hiermee klaart u bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins uit, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op de helling zet. Verder ontkende u eerst dat de taliban ooit acties uitvoerden tegen dorpelingen die voor de overheid werkten of dat u ooit dergelijke verhalen heb gehoord (CGVS, p.13). Later gevraagd naar een voorbeeld van wanneer een familie werd lastig gevallen door de taliban omwille van één familielid, vertelt u over Eztullah die bij het nationaal leger werkte en wiens familie werd lastig gevallen door de taliban (CGVS, p.14). De taliban kwamen naar zijn familie en vroegen over hem. Zijn familie antwoordde dat ze niet wisten waar hij toen was. Dit is letterlijk een voorbeeld waarnaar u twee maal eerder werd gevraagd, wat u telkens onthield te vertellen, namelijk of u iemand kende die voor het leger werkte (CGVS, p.9-10) en of de taliban ooit acties uitvoerden tegen dorpelingen die voor de overheid werkten (CGVS, p.13). Bovenstaande elementen hollen de geloofwaardigheid van uw verklaringen wederom uit.

Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, vormt ook uw jonge leeftijd waarachter u zich tracht te verschuilen geen

afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis. Hierover moet bovendien nog benadrukt worden dat hierboven reeds werd aangegeven dat u ongelooftwaardige verklaringen aflegde over uw leeftijd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vaders beroep bij het nationaal leger, wat ook de geloofwaardigheid van uw beweerde asielmotieven die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn, teniet doet. Ook wat betreft de verklaringen die u aflegt over de problemen die voortvloeien uit het beroep, moet benadrukt worden dat deze niet kunnen overtuigen.

Volgens uw verklaringen kwamen de taliban vragen stellen aan uw oudste broer, W, over uw vader en wanneer hij naar huis zou komen (CGVS, p. 14 en 16-17). Meer dan dat kan u niet vertellen. U weet niet hoeveel keer uw broer is aangesproken geweest door de taliban, hoe regelmatig dit was of waar dit plaatsvond (CGVS, p.15). Gevraagd hoe u er dan op de hoogte van bent, stelt u dat uw broer dit vertelde aan uw moeder (CGVS, p.15). U weet echter wederom niet hoeveel keer u uw broer dit hoorde vertellen (CGVS, p.16). Bovendien is wegllopen van de taliban wanneer jullie hoorden dat ze naar het dorp kwamen, de enige voorzorgsmaatregel die uw familie neemt (CGVS, p.16). Indien jullie echter daadwerkelijk schrik hadden voor problemen met de taliban, wat ook blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p.16), kan verwacht worden dat jullie meer zouden ondernemen om jullie veiligheid te garanderen. Verder, spreekt u zichzelf tegen over het feit of de taliban uw familie voor de machtsovername ooit hebben geslagen. Eerst antwoordt u ontkennend op dergelijke vraag (CGVS, p.13). Later vertelt u dat de taliban uw broer hebben geslagen (CGVS, p.16). Bovenstaande elementen doen dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de taliban hun daden gericht naar uw familie omwille van uw vaders beroep.

Voorts is het uiterst onwaarschijnlijk dat de taliban nooit naar jullie huis zijn gekomen (CGVS, p.16-17), gezien u verklaart dat zij de meeste macht hadden in uw dorp (CGVS, p. 11-12). Zo verklaart u dat de taliban overdag actief waren in uw dorp en de dorpelingen vroegen om geld rond de oogsttijd, wat wijst op hun overheersing (CGVS, p.11-12). Hierbij dient opgemerkt te worden dat het zeer onaannemelijk is dat de taliban reeds een langer periode voor de machtsovername op de hoogte waren van uw vaders beroep, maar geen daden ondernamen tegen uw familie (CGVS, p.12 en 16-17). De taliban waren bovendien lang voor de machtsovername op de hoogte van uw vaders beroep en ze wisten ook waar jullie huis was (CGVS, p. 12 en 17). De uitklaring die u hiervoor geeft overtuigt niet. U stelt dat in uw huis vrouwen waren waardoor de taliban niet naar die huizen kwamen (CGVS, p.16). Gewezen op het gegeven dat de taliban niet op voorhand weten dat er enkel vrouwen thuis zijn, zegt u dat als er in een huis geen vrouw is, dat er ook geen man is. Normaal is gewezen op hetzelfde opmerkelijk gegeven, stelt u dat jullie wegliepen bij het horen van de aanval van de taliban (CGVS, p.16). Dit element werd hierboven reeds besproken. Bovendien zijn uw twee antwoorden geen uitklaringen voor het gegeven dat de taliban niet op voorhand konden weten wie er thuis is bij een mogelijk bezoek, waardoor het niet aannemelijk blijft dat de taliban nooit naar jullie huis gekomen zijn.

Ook wat betreft uw effectieve vlucht uit Afghanistan overtuigen uw verklaringen niet. Ten eerste, zei u bij de DVZ dat u één jaar voor uw aankomst in België vertrok uit Afghanistan (Verklaring DVZ, 01/06/2022, p.6). U diende op 12 februari 2022 uw verzoek tot internationale bescherming in, wat maakt dat u ongeveer in februari 2021 zou gevlucht zijn uit Afghanistan. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dat u één dag na de machtsovername vertrok uit uw dorp (CGVS, p. 7 en 18), zijnde augustus 2021. Een dergelijke inconsistentie is zo wel nefast voor uw algemene geloofwaardigheid als voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven. U kadert uw vertrek uit Afghanistan immers rond de machtsovername van de taliban in augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map), hoewel uit bovenstaande verklaring valt af te leiden dat u reeds voor de machtsovername vertrokken zou zijn. Ten tweede, hebt u amper tot geen informatie over de manier waarop u en uw familie jullie vlucht uit het land regelden. U hebt op het moment van jullie vlucht niet gevraagd waarom uw familie diende te vertrekken, noch waarom u en uw broer in een aparte auto diende te stappen hierbij (CGVS, p.18). U bent ook niet op de hoogte wanneer uw vader tegen uw broer, W, zei dat jullie naar een andere bestemming dat zij dienden te gaan (CGVS, p.6). Ten slotte, hebt u tijdens het persoonlijk onderhoud geen idee wat de prijs van uw vluchtreis betrof (CGVS, p.19), terwijl u bij de DVZ 7000 à 8000 euro antwoordde op deze vraag (Verklaring DVZ, 01/06/2022, p.11) en bij uw verzoek tot internationale bescherming ongeveer 8000 euro (VIB niet-begeleide minderjarige fiche, 14/02/2022, p.5). Bovenstaande elementen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven.

Aangezien u geen documenten neerlegt kunnen die deze bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

Verder haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U stelt dat u verwesterd bent omdat u een andere kleding- en haarstijl heeft ontwikkeld, u uw baard scheert, foto's neemt met meisjes op feestjes en hier de vrijheid heeft om bijvoorbeeld rond te hangen met jongens en meisjes (CGVS, p. 14 en 20-22). Bij een terugkeer zou u uw vrijheden verliezen en moeten leven naargelang de eisen en waarden van de taliban (CGVS, p.22). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw uiterlijk, vrijetijdsbesteding en omgang met personen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw

identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. U zegt namelijk zelf dat u geen sterke vriendschappen heeft met de meisjes waarmee u foto's neemt, maar als er een feest is, komen zij naar daar en u ook (CGVS, p.20). Verder stelt u ook dat u de foto's met meisjes op uw sociale media zal plaatsen en dat de taliban deze dan mogelijks zullen zien, waaraan gevolgen aan verbonden zijn bij een terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 14 en 21). U bent echter niet geconnecteerd op sociale media met mensen die nog in Afghanistan wonen (CGVS, p.21). Deze vrees is bijgevolg enkel hypothetisch en niet gestaafd aan de hand van concrete feiten en elementen. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Zo houdt u zich in België nog steeds regelmatig op in een Afghaanse omgeving, speelt u cricket met jongens van het opvangcentrum, luistert u naar Pashtou liedjes, praktiseert u nog steeds uw religie (CGVS, p. 4-5 en 20-21) en hebben bovenstaande elementen eerder betrekking op een mogelijks eenvoudiger herintegratie bij terugkeer, dan dat ze wijzen op een vorm van vervolging bij terugkeer. Het toont immers niet aan dat u vervreemd zou zijn van de Afghaanse tradities en normen en u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Zo heeft u niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen. Dat u zich in geval van terugkeer enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin uit.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het louter gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Uw eigen verklaringen hieromtrent kunnen geenszins volstaan. U haalt immers ook zelf heel hypothetisch aan dat u bij terugkeer vervolgd zou kunnen worden omdat u daar beschouwd zou worden als ongelovige (CGVS, p. 14 en 21). U concretiseert deze vrees dan ook op geen enkele wijze. Bovendien verklaart u dat u nog steeds gelovig bent (CGVS, p. 4).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei

2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden,

met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_

Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze

bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende rapporten toe:

- Asylos, Afghanistan: COI Repository, 6 april 2022 ;
- U.K. Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan : Humanitarian situation*, februari 2022;
- U.N. *Situation of human rights in Afghanistan -Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*, 8 maart 2022;
- ;Le Courier, *Famine afghanse: la grande hypocrisie*, 27 februari 2022.

Op 12 maart 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
3. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
4. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
5. EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Ter zitting d.d. 20 maart 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer. Verzoeker verwijst naar:

- een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker;
- een verslag met name CEDOCA “COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023 zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, “Afghanistan COI Focus” van december 2023 en UNAMA “Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan” van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen;
- Khaama “Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure” van 17 maart 2024 dat bericht over de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm;
- Ariana News “UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year” van 16 maart 2024 en UNAMA “Report on Afghanistan” van maart 2024 aangaande het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan;
- UNHCR “UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety” van 7 oktober 2023 dat bericht over de gedwongen terugkeer.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota van 20 maart 2024 een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij naar de rapporten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en verwijst hij ook naar EUAA “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023; UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023; CEDOCA “*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023. Dit laatste rapport zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023 en UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de CGVS bij aanvullende nota van 12 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat de richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming*”. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in de aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Onderzoek van het beroep

6.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Uit de motivering van de bestreden beslissing en de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verweerder deze beslissing grondig heeft voorbereid, zodat niet kan worden gesteld dat hij tekortkwam aan de zorgvuldigheidsplicht. Het gegeven dat verzoeker stelt verweerders zienswijze niet steeds te kunnen bijtreden laat hier niet anders over denken.

Verzoeker stelt verder, door aan te geven dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt, in wezen dat verweerder niet op grond van een correcte feitenvinding tot het besluit kwam dat hem geen internationale beschermingsstatus kan worden toegekend.

6.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende: *“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”*

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn. Verzoeker heeft geen stukken voorgelegd die toelaten anders te oordelen.

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder een appreciatiefout heeft gemaakt, waar verweerder stelt dat hij, door incorrecte verklaringen af te leggen over zijn leeftijd, poogde de Belgische autoriteiten te misleiden. Hij kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat diende te worden aangenomen dat hij zelf zijn leeftijd niet kende en leefde in de veronderstelling dat hij jonger was dan wat bleek uit de leeftijdstest die werd uitgevoerd. Zijn bemerking dat hij nadien heeft volhard in zijn standpunt dat hij de leeftijd heeft die hij initieel opgaf houdt niet in dat zijn verklaringen – die worden tegengesproken door wetenschappelijk bewijs – correct zijn of dat moet worden aanvaard dat hij zelf zijn leeftijd niet kende. Aangezien verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming aangaf minderjarig te zijn, terwijl vervolgens werd vastgesteld dat hij zeker meerderjarig was en het verschil tussen de door hem opgegeven leeftijd en zijn werkelijke leeftijd zeker meer dan twee jaar bedraagt, kan worden geoordeeld dat hij valse verklaringen aflegde. Het feit dat verzoeker omtrent elementen die eenvoudig konden worden geverifieerd niet de waarheid sprak laat ook toe te besluiten dat zijn andere verklaringen niet zonder meer als een correcte weergave van de werkelijkheid kunnen worden beschouwd.

Verzoeker verklaart dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omdat zijn vader werkte voor het nationale leger in Kabul en omwille van zijn langdurig verblijf in Europa.

Verzoeker betoogt dat verweerder onvoldoende rekening houdt met de context van zijn relaas. Hij heeft nooit veel informatie gekregen over het beroep van zijn vader. Alleszins was het beroep geheim en al op jonge leeftijd begreep hij dat het een taboe was. Het is niet gebruikelijk dat een jong kind serieuze vragen stelt aan

zijn ouders. Bovendien was zijn vader een zeer autoritaire man. Bijkomend merkt verzoeker op dat hij elk spoor van zijn familie verloren is waardoor hij ook geen documenten kan overhandigen.

Wat betreft zijn betoog dat hij zou vervolgd worden omdat zijn vader werkzaam was voor het nationale leger, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker, door zijn relaas te herhalen en toe te lichten dat hij bepaalde inlichtingen niet kan verstrekken, niet aantoont dat verweerder onterecht oordeelde dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn. De CGVS stelt vast dat verzoeker niet weet wat voor job zijn vader deed; wat zijn taak was; in welke eenheid hij gestationeerd was; welke rang of titel hij behaald had; over het uniform kon hij enkel verklaren dat het groen was met een soort gele bloem op zijn schouder; niet weet wanneer hij zijn carrière begon bij het leger; waarom zijn vader wenste er te dienen; of hij een training volgde; wat zijn loon was en wat de namen van zijn collega's of oversten waren. Terecht stelt de CGVS dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij door zijn familie meer zou geïnformeerd zijn over wat zijn vader diende te doen en zijn leven daar, zeker gezien hij regelmatig op vakantie kwam naar huis en gezien zijn familie omwille van zijn werkzaamheden het land dienden te ontvluchten. Samen met verweerder kan de Raad enkel concluderen dat verzoekers kennis over het werk van zijn vader uiterst beperkt is. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker enige kennis heeft over het voorgehouden werk van zijn vader en hij in staat is om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van zijn vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. De Raad kan de CGVS ook volgen waar hij stelt dat rekening houdend met het belang van het profiel van zijn vader, dat aan de basis zou liggen van zijn vrees ten aanzien van de taliban, zijn jonge leeftijd waarachter verzoeker zich schuilt geen afdoende verklaring voor de lacunes in zijn kennis is. Bovendien wordt herhaald dat verzoeker ook over zijn leeftijd ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

Waar verzoeker herhaalt dat hij niet wist wanneer zijn vader terugkwam in het dorp doch s' ochtends gewoon wakker werd en zijn vader er was, doet hij geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn relaas. De CGVS stelt immers terecht vast dat verzoeker verklaarde dat zijn vader geen vaste tijd had wanneer hij naar huis kwam of terug vertrok; dan weer verklaarde verzoeker dat hij in het geheim naar huis kwam; dan weer verklaarde verzoeker dat hij overdag naar huis kwam doch kan verzoeker niet verklaren wat hij bedoelde met "*in het geheim*" naar huis komen. De Raad volgt de CGVS waar hij vaststelt dat verzoeker aldus tegenstrijdige en inconsistente verklaringen heeft afgelegd omtrent de wijze waarop zijn vader naar huis terug keerde van Kabul.

Verzoeker verklaart zijn gebrek aan kennis over de vragen die de taliban stelden aan zijn broer doordat hem deze informatie niet in detail werd uitgelegd. Verzoeker was jong en dit was ook uit veiligheid van de familie zodat er niet nog meer informatie kon uitlekken.

De CGVS stelt wederom een totaal gebrek aan kennis vast, nu verzoeker niet kan vertellen hoeveel keer zijn broer is aangesproken geweest door de taliban en hoe regelmatig dit was of waar dit plaatsvond. Verzoeker was op de hoogte doordat hij het zijn broer hoorde vertellen aan zijn moeder, doch verzoeker weet niet hoeveel keer hij het zijn broer hoorde vertellen. Verzoeker gaat ook voorbij aan de tegenstrijdigheid in zijn relaas dat zijn familie voor de machtsovername nooit was geslagen door de taliban doch later verklaarde dat zijn broer wel was geslagen door de taliban. De Raad kan de CGVS volgen dat verzoekers vage en inconsistente verklaringen sterk afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de taliban en hun daden die gericht zouden zijn tegen zijn familie omwille van zijn vaders beroep.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker nog aan te vrezen om bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn verwestering. Hij verwijst hierbij naar de duur van zijn verblijf en zijn integratie in België. Hij stelt dat hij zich westers kleedt, dat hij zijn haar "vrij" draagt, dat hij naar muziek luister, dat hij op stap gaat met vrienden en met jonge vrouwen en dat hij gekant is tegen de ideeën van de taliban.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door te verwijzen naar zijn verblijf in België, naar het feit dat hij tijd doorbrengt met vrienden en naar zijn – niet aangetoonde – integratie toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in

Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. Waar verzoeker thans verklaart dat hij reeds weigerde deel te nemen aan de jihad maakt hij dit nieuw element niet aannemelijk. Bovendien werd reeds vastgesteld dat zijn relaas ongeloofwaardig is en dit nieuw element kan dus niet dienstig worden aangewend ter onderbouwing van zijn stelling dat hij gekend is als een tegenstander van de taliban en dat hij hun gedachtengoed niet genegen is. Het loutere feit dat verzoeker voorhoudt gekant te zijn tegen de ideeën van de taliban is voorts onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat hij verwesterd is, dat hij enig gevaar zou lopen of dat hij niet zou kunnen functioneren in Afghanistan.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij afkomstig is uit een dorp waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat hij geen traditionele Afghaanse kledij draagt en dat zijn haarsnit modern is effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of afgekeurd wordt in zijn land van herkomst. Hij maakt evenmin aannemelijk dat zijn kleding- en haarstijl moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft en waardoor hij zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

In zoverre verzoeker in dit verband in zijn aanvullende nota van 20 maart 2024 opmerkt dat er onvoldoende landeninformatie beschikbaar is aangaande de situatie van terugkeerders, merkt de Raad op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De CGVS heeft in de aanvullende nota van 12 maart 2024 de aandacht gevestigd op de laatste rapporten die sinds de bestreden beslissing zijn gepubliceerd. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Voor het overige komt verzoeker in zijn aanvullende nota van 20 maart 2024 niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

6.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt: “§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit : a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c)

ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat de sociaaleconomische situatie in Afghanistan ontstellend is. Hij verwijst hierbij naar een aantal verslagen waarin de situatie in dat land wordt beschreven en houdt voor dat, in tegenstelling tot wat verweerder in de bestreden beslissing heeft gesteld, de verantwoordelijkheid voor de huidige crisis weldegelijk de verantwoordelijkheid is van specifieke actoren.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota d.d. 20 maart 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama “*Swedisch Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*” van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News “*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*” van 16 maart 2024 en UNAMA “*Report on Afghanistan*” van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de *checkpoints* worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precare humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban of andere actoren kan niet worden bijgetreden. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne

en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker, met betrekking tot de socio-economische situatie in Afghanistan, verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden louter doordat verzoeker geen internationale beschermingsstatus werd toegekend.

De Raad vestigt tevens de aandacht op het feit dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de minimumdrempel van hardheid om, op basis van socio-economische omstandigheden, te kunnen concluderen tot een schending van artikel 3 van het EVRM zeer hoog ligt (cf. EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Verzoeker, een jonge man, maakt met zijn betoog niet aan dat er effectief klemmende humanitaire overwegingen zijn die verweerder er hadden dienen van te weerhouden de bestreden beslissing te nemen (cf. M. MAES, *“Artikel 3 van het EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”*, TVR 2013, 19-39).

Verzoekers betoog omtrent de situatie van vrouwen en meisjes in Afghanistan is, gezien hij niet betwist dat hij een man is, weinig relevant. Dit betoog, samen met verzoekers kritische uiteenzetting omtrent een aantal wijzigingen in de Afghaanse samenleving, zijn grieven ten aanzien van de actueel door de machthebbers in dat land gepropageerde normen en waarden en hun optreden ten aanzien van bepaalde personen, waaruit niet kan worden afgeleid dat hij een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen, leidt niet tot het besluit dat onterecht werd geoordeeld dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest *“Sufi en Elmi”* zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”*, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en Elmi”*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *“Sufi en Elmi”* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, doch dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan january 2023, blz. 34). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving en een arrest dat rekening hield met de vroegere situatie in Afghanistan, wijzigt hier niets aan.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Waar verzoeker in twijfel lijkt te willen trekken of er voldoende informatie is om een standpunt te kunnen innemen kan het volstaan te duiden dat uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat er nog steeds informatie omtrent de situatie Afghanistan doorstroomt die toelaat de vereiste analyses te maken omtrent de veiligheidssituatie in de verschillende regio's in dat land.

Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen in de aanvullende nota van 20 maart 2024, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat hem op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend. De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder een manifeste appreciatiefout maakte of de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, heeft of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN